

[Helveg Petersen.]

bar udvikling, at man havde to centre i Norden, hvor man studerede de islandske håndskrifter, taler han nu om de uheldige følger af at få disse to centre. Den slags ting er ikke med til at skabe tillid til argumenter fra den side.

Jeg kan hertil føje, at den skrivelse, vi nylig har modtaget fra Islands universitet, heller ikke på nogen måde er en støtte for argumentationen — tværtimod.

Jeg understregede ved anden behandling, at med de forudsætninger, der var opstillet i betænkningen og i selve lovforslaget, var der skabt et grundlag for en videre behandling af sagen, som må kunne tilfredsstille videnskabsmændene. Det må være betryggende, at alle håndskrifter, der udleveres, efter at de er blevet restaureret, hvis de trænger til det, bliver fotokopieret, at der kommer flere stipendier til rejser til forskere, at mulighederne for udveksling af håndskrifterne styrkes, og at den endelige udleveringsliste skal fastlægges af et udvalg bestående af to forskere fra hvert land med mulighed for, at en internationalt kendt forsker fungerer som opmand i tvivlstilfælde. Det er, som om man glemmer denne række af betingelser og forudsætninger, der sikrer en rolig afviklingsperiode, hvor parterne i en mere afspændt atmosfære end den, vi nu er i, kan diskutere tingene sagligt. Jeg kan ikke se, at det er muligt på forhånd at opstille en nøjagtig fortegnelse over de håndskrifter, der skal omfattes af en aflevering. Det er vel i realiteten det, modstanderne af aflevering af håndskrifterne ønsker og sigter efter.

Jeg har forstået, at det, man er ængstelig for, er, at der på forhånd er nogen som helst uklarhed over, hvad udleveringen omfatter. Meningen må altså være, at man vil have alt udførligt gennemarbejdet og fastlagt. Jeg tror ikke, det er en fremgangsmåde, der lader sig realisere. Det er i hvert fald ikke en fremgangsmåde, der gør det muligt at komme igennem inden for en begrænset tid.

Må jeg så til det ærede medlem hr. Poul Møller sige, at jeg er principielt tilhænger af folkeafstemning, tilhænger af, at dette princip skal anvendes hyppigere, og jeg ville ikke have det mindste at indvende mod folkeafstemning i en sag som denne, hvis sagen ikke var blevet behandlet, som

sket er. Vi må ikke glemme, at vi har haft en periode på henved 4 år, hvor der har været lejlighed til at gennemdrøfte sagen ude blandt vælgerne, hvor kandidaterne har haft rig adgang til at redegøre for det synspunkt, de går ind for, og hvor vælgerne også har haft lejlighed til at give udtryk for den indstilling, de har. Hvis det ærede medlem i 1961 i stedet for at foreslå lovforslaget udskudt med henvisning til § 73 i grundloven havde foreslået en folkeafstemning, ville jeg have stemt derfor; men det ærede medlem må ikke forlange, at vi, der er tilhængere af aflevering af håndskrifterne, efter at der er gået så lang en periode, som der er, og i hvilken denne sag har været behandlet, skal træde til og kræve folkeafstemning sammen med det ærede medlem, der først nu rejser dette krav. Det ærede medlem må have os undskyldt, når vi ikke ud af denne handling kan se megen kærlighed til eller interesse for folkeafstemningsprincippet. Det er jo det ærede medlems hensigt gennem en folkeafstemning at udvirke en forhindring af, at denne sag løses. Når det ærede medlem taler — næsten patetisk — om, at det, når der er tale om en folkegave, bør bekræftes af en folkeafstemning, kunne man næsten, hvis man ikke vidste andet, tro, at det ærede medlem var positivt indstillet over for, at denne folkegave skulle ydes. Det ærede medlem går jo imidlertid ud for at bekæmpe det forslag, der her foreligger, og jeg nærer ikke den mindste tvivl om, at det ærede medlem med de evner, der er ham betroet, og med den stærke appel til egeninteresser, besidderglæden, som han går ind for, nok skal få held til at vinde tilslutning i kredse, der har meget snæver forbindelse med håndskrifterne.

En ting skal jeg føje til. Selv om vi nu fik en folkeafstemning, står den mulighed jo stadig tilbage, at der bliver rejst sag. Der foreligger jo intet om, at Den arnamagnæanske Kommission, der forbereder et sagsanlæg, vil opgave denne tanke, selv om der kommer en folkeafstemning, som giver et positivt resultat. Det vil også med den motivering, man har givet, være vanskeligt at bøje af, når man ikke vil bøje sig for et stort folketingsflertal. Hvorfor skulle man så bøje sig, fordi nogle hundrede tusinde vælgere, som man ikke tillægger sagkundskab, vil udtale sig for aflevering? Jeg kan